

LECTURA

Súper PEPO i Mica

Comença un altre curs més! Tinc ganes de tornar a veure els meus amics i amigues, però també estic un poc esglaiat perquè comença una nova etapa en l'Escola de Superherois de Jotam.

A ma mare no li vaig contar res per a no preocupar-la, però no he pogut dormir quasi gens esta nit pensant en el que m'esperava l'endemà. A vosaltres no se vos mouen els budells com si estigueren dins d'una llavadora quan vos poseu nerviosos? A mi sempre em passa això.

Vos conte per què: els tres primers anys en l'Escola cursem el cicle A ("A" d'"Aprendre" a ser un superheroi); ens hi ensenyen com és un superheroi, què ha de fer, com ha de comportar-se... i ens examinen per a aconseguir les capes de color blau, roig i verd. No obstant això, ara ve el més difícil, el cicle P ("P" de "Pràctiques" de superheroi). Ara ens toca demostrar, de veritat, tot el que hem après i posar-ho en pràctica cada dia.

Si no estem atents, perdrem les nostres capes i haurém d'estudiar, de nou, per a recuperar-les.

Però si superem este cicle, ens graduarem i tindrem el nostre títol de superheroi de capa taronja, l'escala més alta de l'Escola.

Per això estic tan preocupat. No se si podré aconseguir-ho. Quan ho pense... em tremolen fins les orelles.

Hui és el primer dia, però a la profe nova això no li ha importat perquè ja ens ha manat deures...

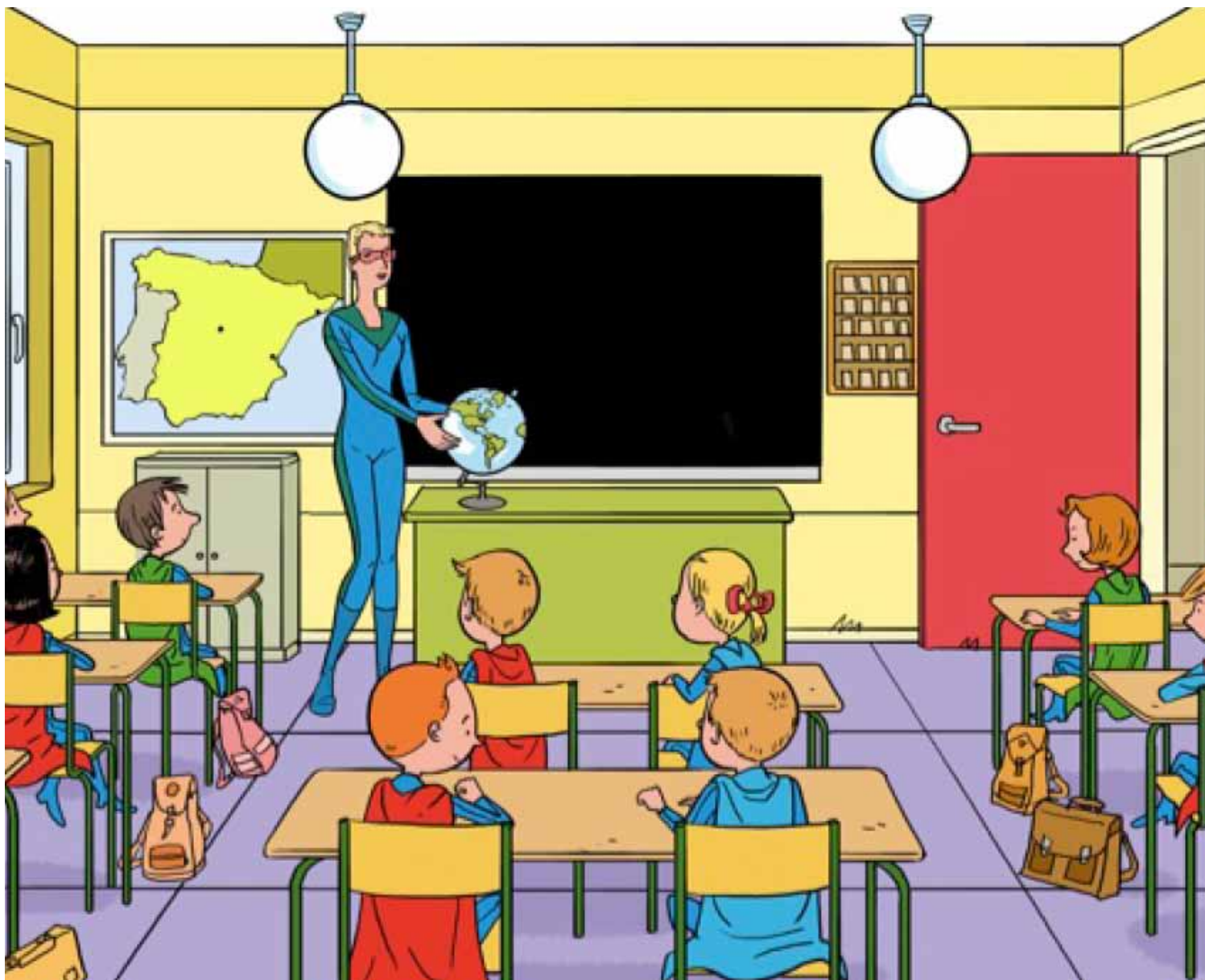
- Com sabeu, tot superheroi ha de saber escoltar els altres per a poder ajudar-los (eixa és una de les assignatures més importants de l'Escola); però també per a aprendre d'ells. Per això, vull encarregar-vos el primer treball del curs, que es titularà: "Superherois d'altres països del món".

- Què bé! -vaig pensar-. Coneixeré la història d'altres xiquets i xiquetes que viuen lluny d'ací; som molt diferents?, com deuen ser les seues escoles?, les seues capes deuen ser dels mateixos colors que les nostres?...

- Quina passada! -va dir Ignasi.- I quan ens n'anirem de viatge? La meua cosina una vegada se'n va anar a un país que està molt lluny; va haver de muntar-se en un avió dotze hores per a arribar-hi!

- Hauréu de viatjar -va dir la professora-, però posant en pràctica tot el que vos van ensenyar en l'assignatura "El poder de la imaginació".

- És veritat senyo, va dir Ignasi. Se m'havia oblidat que, amb la imaginació, podem viatjar on vullguem i viure aventures emocionants

Ring!! Ring!! El timbre ha sonat. Eixim corrent de la classe i en el camí de tornada a casa no podia deixar de pensar en el treball.

Teníem prou de temps per a preparar-lo, però jo, eixa mateixa nit, quan em vaig ficar al llit, em vaig concentrar, vaig tancar molt fort els ulls i quan vaig voler adonar-me'n ja estava volant a tota velocitat.

Vaig arribar fins a un poblet on els camins eren de terra i les casetes molt xicotetes, i hi havia molts xiquets i xiquetes pels carrers jugant i corrent d'una banda a l'altra; això va ser el que més em va agradar.

De sobte, em vaig fixar en una xiqueta morena perquè anava carregada amb un muntó de llenya; era molt primeta; tenia els ulls molt grans i nou anys igual que jo. El seu nom és Mica, i des que vaig conèixer la seua història, vaig saber que tots els meus amics i amigues havien de conèixer-la també.

Els dies van passar molt ràpidament i va arribar el moment. Hui hem d'exposar els nostres treballs. M'ha tocat ser el primer; encara sort, perquè em muir de ganes per contar a tots el que Mica m'ha ensenyat.

Vaig agafar molt d'aire pel nas, el vaig soltar per la boca i vaig començar a parlar:

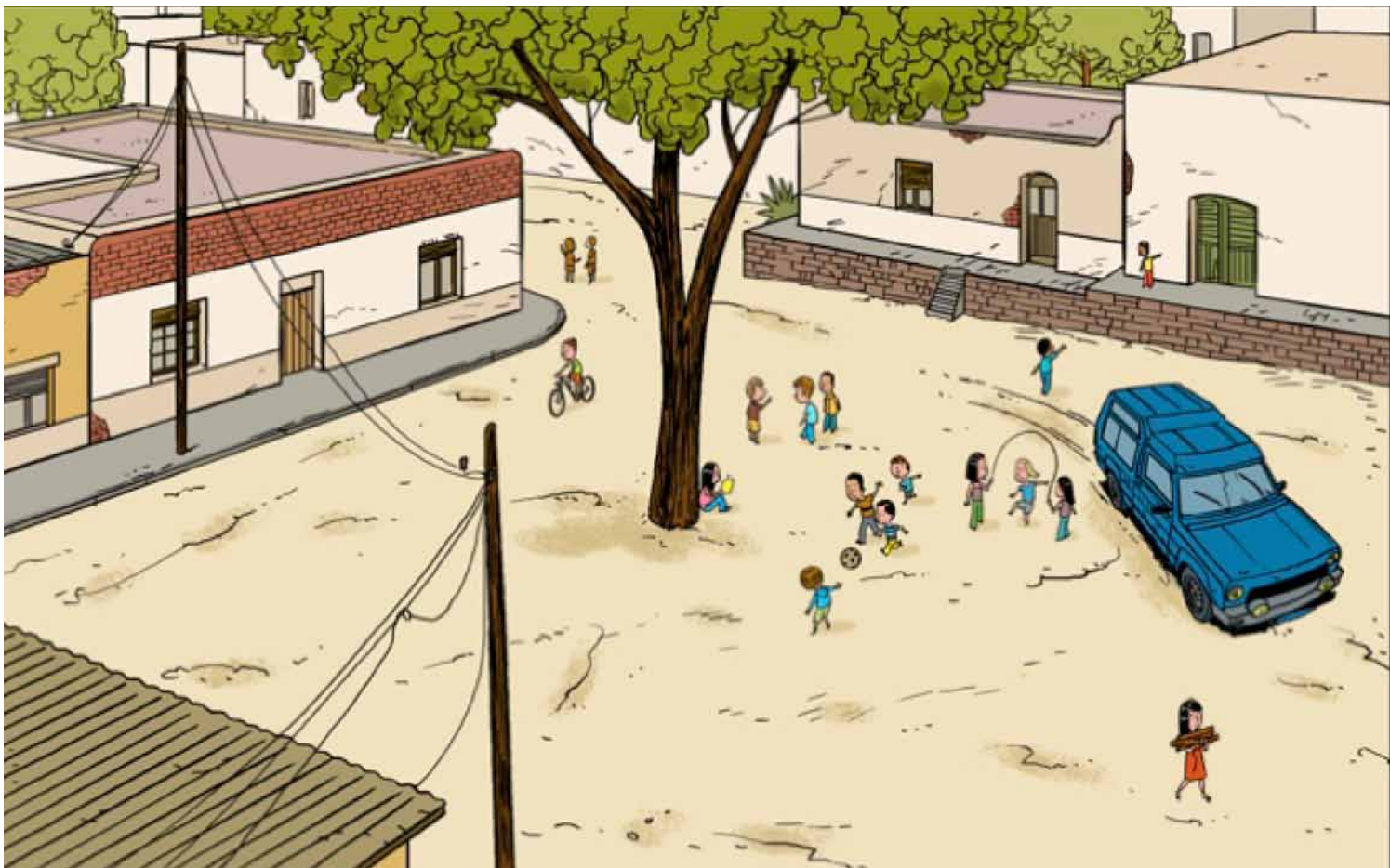
La seua família no té molts diners; el seu pare treballa al camp, però només algunes temporades curtes. Mica té nou anys, com nosaltres, i dos germans més xicotets: Fabià, que en té sis, i Sara, que acaba de nàixer.

La seua mare quasi no té forces per a alçar-se del llit, perquè les mares han d'alimentar-se molt bé perquè nosaltres puguem créixer quan estem dins de la seua panxa, i si no ho fan, com li va passar a la mare de Mica, quan naixem elles es queden sense forces.

Només ha de descansar i menjar bé per a posar-se bona, però per a ells és molt difícil aconseguir-ho. A sa casa no hi ha una nevera plena de menjar com en la nostra, i el poc que tenen l'han de repartir entre cinc.

Mica anava molt enjorn a l'escola, i, en tornar, s'encarregava de totes les tasques de la casa i de cuidar la seua mare i els seus germans.

Al seu pare li van eixir alguns treballs, però veien que no era prou, així que ella va decidir eixir, cada vesprada, a buscar llenya al camp per a vendre-la després per les cases del poble i traure un poc més de diners. Així la seua mare podria menjar i posar-se forta una altra vegada per a alimentar i cuidar la seua germaneta que acabava de nàixer.

Al començament del curs Mica s'havia proposat, a més, complir un dels seus somnis: desfilat amb la bandera del seu col·legi en la Festa de la Primavera. Només ho aconseguiria qui, traient bones notes, fóra elegit com a millor company.

Mica s'esforçava molt perquè sabia com era això d'important. Si continuava així, portaria la bandera. Però, com que la seua mare es va posar malalta, ella ja no tenia temps per a fer els deures i va deixar de traure bones notes. Altres xiquets i xiquetes l'havien superada, però la seua professora va parlar amb la classe i els va explicar el que Mica havia aconseguit:

- Aprendre el que ens ensenyen els llibres és necessari, però escoltar i ajudar els altres ho és molt més. Mica ha continuat estudiant, però, cosa que és més important, ha sigut valenta i ha ajudat la seua família quan més ho necessitava. Crec que és ella la que mereix portar la bandera en la desfilada de la Festa de la Primavera.

Tots els xiquets i xiquetes de la seua classe van estar d'acord que havia de ser ella i l'admiraven pel que havia fet.

Va arribar el gran dia. Mica portava orgullosa la bandera i no podia parar de somriure, però la seua alegria es va fer més gran quan va entrar en la plaça i va veure com l'aplaudien orgullosos la seua mare i els seus germans”.

Als xiquets i xiquetes de la meua classe els va encantar la història de Mica. La profe em va felicitar i ens va dir:

- És molt important que coneguem el que altres superherois fan i aprenguem d'ells. Mica, sens dubte, és un exemple que s'ha de seguir per tots.

- A més -vaig dir jo-, la seua història ens ensenya a valorar el que tenim: ací podem alimentar-nos bé; les nostres mares estan sanes i poden cuidar-nos; podem anar al metge si ens fa mal alguna cosa, anar a escola, estudiar i jugar

Eixe dia jo també vaig eixir de l'escola amb un gran somriure i molt feliç per haver pogut contar a tots els meus amics i amigues la història de Mica; ara també la coneixien com jo i havíem après moltes coses gràcies a ella.

No sé com es diu la seua acadèmia de superherois, però ha de ser de les millors del món, ja que perquè nosaltres aconseguim fer el que ella va fer, hauríem d'estar estudiant fins a ser ancianets.

Fins a la pròxima aventura, futurs superherois!

